

Jzraeli Hírlevél

Israeli Newsletter • אגרת מישׁ ריאל

Szerkeszti: Halmos László

makojeruzsalem@gmail.com

SKYPE: halmos.laszlo

Mobil telefon: 052 – 3260834

2009. február 27, péntek

A friss információk a héber nyelvű sajtóból, hírportálokból, blogokból származnak

**Péntek délben: Cipi Livni nem lát lehetőséget a Likud – Kadima koalícióra
Gazdasági borúlátás Izraelben**

**Kevesek által ismert történet: Palesztina a második világháború alatt (1.)
Ikervárosok a Vörös tenger partján: Eilat és Akaba**

**Cipi Livni pénteken délben: nem sikerült áthidalni a nézeteltéréseket Netánjáhuval
Cipi követelése Lieberman karjaiba kergeti Bibit**

A hét elején – amint az várható volt – Peresz államelnök az esélyesebb Binjámin Netánjáhut bízta meg kormányalakítással. „Bibi” Netánjáhu a két, legtöbb mandátumot szerzett párt, az általa vezetett Likud és a nagy versenytárs, a Kadima koalícióját szeretné elérni, esetleg a még mindig tekintélyes szavazótáborral rendelkező Munkapárt részvételével, amelyhez még egy-két kisebb vallásos párt is csatlakozhatna.

A két nagy párt vezetői, vagyis Netánjáhu, illetve Cipi Livni közötti szakadék túlságosan mély. Livni körömszakadtáig ragaszkodik az izraeli-palesztin viszály „két nép – két állam” megoldáshoz, amelyet az Obama-kormányzat is favorizál. A Likud és vezére viszont a jelenlegi Palesztin Autonómia pacifikálását látja elsőrendű feladatnak, ami előtt a Hamasz által uralt Gázai övezet igen komoly akadály.

Ma, pénteken délben Cipi Livni egyórás megbeszélést folytatott Netánjáhuval, amelynek végeztével úgy nyilatkozott, hogy a politikai véleménykülönbséget nem sikerült áthidalni.

Jelenleg mind Livni, mind Barak az ellenzékbe vonulásban határozzák meg pártjuk politikai közeljövőjét, ám a miniszteri tárcákra kacsintó vezető Kadima-pártemberek Cipi álláspontja puhítását, finomítását szerették volna elérni. A Kadima választóinak a 85 százaléka is koalíciót szeretne a Likuddal, egy tegnap, csütörtökön közölt felmérés adatai szerint.

Az adott helyzetben Bibinek aligha marad hátra más, mint a választások harmadik „befutója”, a koalícióra kész, ám a nemzetközi porondon szalonképtelen szövetséges, Avigdor Lieberman és pártja, az Izrael a hazánk párt, illetve a szintén konzervatív-jobboldali beállítottságú, ám Liebermanékkal kutya-macska viszonyban álló SASZ keleti ortodox párt.

Egy ilyen szűk jobboldali – sokak szerint szélsőjobboldali – koalíció aligha könnyítené meg a jövőbeni, minden szempontból megkerülhetetlen tárgyalásokat a palesztinokkal és problémák tömegét vetíti előre az Izraellel diplomáciai kapcsolatban álló két szomszédos arab állammal, Egyiptommal és Jordániával is.

Lieberman a napokban egy new-yorki zsidó újságban adott interjút. Az oroszajkú izraeli politikus, aki az arab kisebbségi lakosság állampolgárságát az ország iránti hűséghez

kötné, elmondta: támogatja egy „élhető és független” palesztin arab állam megalakítását, ha az nem ellenséges Izraellel.

Ami az izraeli arabokat illeti, Lieberman véleménye szerint „nem kell, hogy cionisták legyenek, csak ismerjék el Izrael jogát az állami létezéshez”.

— ◆ —

HOH – Hitachdut Oléj Hungária
A Magyarországról bevándoroltak képviselői
Országos központ:
Tel Aviv, Ibn Gvirol u. 76. I. emelet
Telefon: 03-6916115, 03-6917121
FAX: 03-6967049

— ◆ —

Nem csak az égbolt borult be
2009 végére 300 ezer munkanélküli?

Derült, keleti szelet hozó „hamszinós” napok és esők, viharok váltakozva búcsúztatják Izraelben február hónapot. A gazdaság azonban nem ismer napsütést: a szakértők előrejelzései egyre borúsabbak.

A héten a Vita konzorciumhoz tartozó „Pri Hagalil” (magyarul „Galilea gyümölcsei”) élelmiszer-feldolgozó vállalat került a felszámolás stádiumába. Az üzem Felső-Galileában, a Chácor Hágililit nevű városkában található és a lakosság egyetlen kenyéradója, eltekintve a kisebb-nagyobb üzletektől és a városháza alkalmazottaitól.

A kétségbeesett polgárok beadványokkal és útelzárásokkal tiltakoztak a csődtömeg-gondnokságba vétel ellen, ami az üzem bezárását vagy masszív elbocsátásokkal járó átszervezését jelentené.

A sajtó és a televízió nagy nyilvánossága előtt zajló demonstrációk, legalábbis időlegesen, eredményhez vezettek: kedden a bíróság egy hetes halasztást adott a több, mint 260 millió sékeles (85 millió dolláros) adósságtömeg rendezésére.

Tavaly ősszel, amikor a nagy hitel-világválság első hírei érkeztek, vezető izraeli gazdasági szakértők megnyugtatták a közönséget: ide

ez nem fog elérni, lévén Izrael kis ország, gazdasága, tőzsde- és értékpapír-rendszere nem spekulatív, hanem termelő alapokon nyugszik, a hitel-feltételek is szigorúbbak, mint a tengeren túl.

Az előrejelzések optimizmusa azonban csalókanak bizonyult. Már decemberben közel húszezer alkalmazott búcsúztatott biztosnak hitt havi keresetétől, nemrég pedig a statisztikai hivatal közölte, hogy a 2008. év végén 188 ezernél több munkanélkülit tartottak nyilván.

Hogy hová fejlődik (vissza) Izrael gazdasága? A Dunántúlnál kisebb ország túlnyomó részében épp olyan biztonságban él a lakosság, mint bármely európai országban. Ez alól csak a Gázai övezettel és Libanonnal határos két régió kivétel, bár utóbbi 2006 nyara óta nyugodt.

Izrael ettől eltekintve frontország. Egy másik néppel él együtt, amelyik állam-létébe nem nyugszik bele. Izrael emblematikus politikusa és első miniszterelnöke, David Ben Gurion azt mondta: Izraelt a pokol hadserege sem veszi be, ám gazdaságilag viszonylag könnyen térdre lehet kényszeríteni.

Nem tudható, hogy e szavak mennyire csengenek a jelenlegi irányítók füleibe és, hogy egyáltalán ismerik-e ezt a mondást, felfogták-e a jelentőségét. Izrael a hetvenes évekig szociáldemokrata volt: nem csak a mai Munkapárt akkor még Mápáj-nak nevezett elődje, hanem, mondhatni, az akkori lakosság lelki alkata. Az élet egyszerű volt, a luxust kevesen ismerték, még kevesebben igényelték. Közel sem volt akkor különbség szegény és gazdag között, mint manapság.

— ◆ —

Schwarcz Gábor
Hitelszerződési és adósságbehajtás-ügyi
gazdasági szakértő és tanácsadó
e-mail: gabischw@netvision.net.il

— ◆ —

A kibucok akkor is kisebbségben voltak, a kommunisztikus vagyonszövetség mégis a zsidó állam és társadalma védjegye volt.

Mindez csak volt. A mai Izrael gazdaságát és társadalmát ugyanaz a szenttelen, totális, piac-orientált kapitalizmus formálja, mint ami Amerikában, Európában vagy a Távol-Keleten uralkodik.

A héten megjelent nemhivatalos értékelés szerint a 2009. év végén a munkanélküliek és a munkát keresők létszáma meghaladja majd a 300 ezret, vagyis túllépheti a munkaképes lakosság 10 százalékát. Ez pedig olyan társadalmi feszültségekhez vezethet, amelyet egy fennállása óta amúgy is súlyos feszültségekkel küzdő állam nem tűrhet el.

— ♦ —

A Kol Jiszráél, az Izraeli Rádió magyar adása az interneten, Ádám Ráchel szerkesztésében:
<http://www.intkolisrael.com> → a harmadik sor utolsó, Magyar-Hungarian feliratú négyzetben katt a hangszóró-logóra,

vagy

<http://www.iba.org.il/reka/> → magyar felíratra

— ♦ —

A félelem 200 napja – 1.

Ezen a néven vált közismertté a "Jisuv", a Szentföldön megtelepedett zsidó közösség történetének az a nagyjából 200 válságos napja, amely 1942 tavasza és ugyanezen év november 4 között telt el. Ez utóbbi nap volt az, amelyen a Montgomery tábornok által vezetett szövetséges csapatok a végső csatában megtörték a tengelyhatalmak Erwin Rommel altábornagy vezette "Afrika hadtest" ellenállását El Alameinnél, ami Az utolsó védhető stratégiai pont volt Alexandriától és a Szezi csatornától nyugatra.

Fenti kifejezés Chaviv K'naan izraeli újságíró hasonnevű, 1974-ben kiadott könyvének a címéből származik (héberül "Mátájim jóméj charádá").

A tengelyhatalmak szándéka a Szezi csatorna elfoglalása volt. A szövetségesek

'42 november eleji győzelméig fennállt a veszély, hogy a német csapatok elérik a csatornát, ahonnan a Szináj félszigeten át szabad út nyílt volna a brit mandátum által kormányozott – és katonailag védett – Palesztina, vagyis Erec-Jiszráél felé.

Palesztina náci-német előzönlésének a közvetlen veszélye kétszer is felmerült a második világháború folyamán.

Először északról fenyegetett veszély, a francia összeomlás, 1940 júniusát követően, amikor a Wehrmacht elfoglalta Franciaországot, és a francia gyarmatokon a Vichy-féle nácibarát rezsim vette át a hatalmat. Ezek közé tartozott a Palesztinával északon határos Szíria is, amely akkor még a mai Libanont is magába foglalta. Ez a veszély enyhült, amikor a britek 1941 június 8-án bevonultak Szíriába (és a mai Libanon területére).

A második, az előzőnél sokkal fenyegetőbb veszély 1942 elején jelentkezett, amikor Rommel "Afrika hadteste" egyik sikeres támadást a másik után intézte Egyiptomban az elszántan védekező britek ellen. A közeli német fenyegetés igen komoly aggodalmat váltott ki a zsidó közösség vezetői körében, akik ekkor már tisztában voltak vele, hogy Palesztina német megszállása esetén mi várna az ezidőtájt már félmillió errec-jiszráeli zsidó közösségre.

— ♦ —

Unti Ildikó

רות אונטי

runtil@nitzanim.org.il

Dipl. trainer for the transformation
of the body & the soul

A test és a szellem diplomás gyógyítója

— ♦ —

Az első veszély: északról

Franciaországban a Harmadik Köztársaság összeomlása, 1940 júniusa után Hitler a Wehrmacht által meg nem szállt dél-francia területeken egy nácibarát bábállamot hozott létre és támogatott, amelynek Vichy város lett a központja.

A Vichy-kormány igazgatása alá kerültek a francia gyarmatok is, így Palesztina határos lett a nácibarát vezetés alá került Szíriával, ami közvetlen fenyegetést jelentett az ország zsidó lakosságára (és sokszoros veszélyt Szíria-Libanon zsidóságára).

A palesztinai brit katonai parancsnokság úgy látta, hogy egy náci előzönlés észak felől valós veszély, és 1940 nyarán védelmi vonalakat épített ki Galileában, a Jordán völgyében és Szamária (Somron) hegyvidékén.

1941 júliusában a brit erők bevonultak Szíriába és átvették a hatalmat a nácibarát francia rezsimtől. A veszély azonban csak időlegesen múlt el: 1941 decemberében, miután Japán a Pearl Harbor-i támadással beavatkozott a világháború menetébe, a britek kénytelenek voltak jelentős erőket átcsoportosítani a Távols-Keletre, és ezzel a Közel-Keletet védő brit haderő meggyengült.

Az aggodalmakat csak fokozta, hogy az ekkor már a Kaukázus előtt álló, mindaddig imponáló sikereket felmutató Wehrmacht felmorzsolhatja a szovjet hadsereg ellenállását és a Kaukázuson áthatolva betör Iránba, onnan Irakba, majd Transzjordánia és Szíria elfoglalása után Palesztinába. A háború egy ilyen fordulata esetén a brit hadvezetés úgy vélte, hogy hadseregük a dél felé törő németeket nem lesz képes megállítani, legfeljebb időlegesen feltartóztatni.

A brit stratégia homlokterében elsősorban a Szezei csatorna védelme állt, amelyhez az egyetlen szárazföldi út észak és kelet felől Palesztinán át vezet. Nagy-Britannia hadvezetése ezért kidolgozta a "*Palesztina, mint utolsó erőd*" tervet ("Palestine Final Fortress"), amely az ország északi hegyláncai: Galilea, a Karmel, Gilboa és Szamária (Somron) természetes védelmére alapozott. A hegyoldalakon beásott erők fogadták volna a völgyekben haladó utakon, észak-északkeleti irányból behatoló Wehrmacht páncélosait, a fő erőket és a polgári lakosság zömét Haifa városában gondolták koncentrálni. A zsidó lakosság

partizánháborút folytatott volna. A Jonathan Ratner és Jichak Szade (utóbbi évtizedekig a zsidó önvédelem élő lelke) által elkészített tervezet a "*Palestine Scheme*" – rövidítve a P. S. – elnevezést kapta.

Az országot kormányzó brit mandatárius kormány és a katonai vezetők a tervezetet elvben elfogadták, sőt, hadianyaggal és kiképzéssel támogatták. A szerveződő zsidó önvédelem számára híradóláncot, rádió adóvevőket és híradós kiképzést biztosítottak.

A segítség részeként hírszerző és kémelhárító egységet is képeztek ki a zsidó önvédelem számára: ennek élén Mose Dáján állt, az Izraeli Védelmi Hadsereg későbbi legendás vezérkari főnöke, majd honvédelmi minisztere.

A brit hadvezetés 1941 áprilisa, Görögország náci-német megszállása után kidolgozott egy teljes kiűritési tervet is, amely akkor lépett volna életbe, ha a németeknek sikerülne elfoglalniuk Palesztinát. E terv alapján mind a brit katonákat és rendőrlegénységet, mind a polgári közigazgatást keletre, Irak, majd India felé menekítették volna.

Az evakuációs tervben egyáltalán nem szerepelt az itt élő zsidó lakosság, már csak a várható logisztikai nehézségek és az akkori primitív úthálózat miatt sem. A félmillió Jisuvot a brit mandátumi kormány egyszerűen sorsára hagyta volna. Ráadásul a britek az ország elhagyása esetén a "felperzselt föld" taktikáját tervezték, vagyis minden ipari és mezőgazdasági létesítményt és az infrastruktúrát: az utakat, a vasutakat, az elektromos erőműveket, a villanyhálózatot és a vízműveket megsemmisítették volna.

A Jisuv, az ereci zsidó lakosság vezetősége közben azon töprengett, hogy mi a teendő egy előálló végveszély esetén. Voltak, akik azt mondták, hogy az északi határ mentén élő kibucok (mezőgazdasági kollektívák) és mosávok (ugyancsak mezőgazdasággal foglalkozó magángazdaságok) lakosságát

az ország középső régióiba kell áttelepíteni, hogy a front rövidebb legyen. Jicchak Tabenkin, a kibucok tetőszervezetében elmondott beszédében azonban a többség véleményét fogalmazta meg:

"Nincs választásunk: minden erőnkkel végig kell harcolni ezt a háborút. A bázis – itteni letelepedésünk. Mind felsorakozunk a zászló alá: egyenruhában és egyenruha nélkül. ... Teljes lélekkel helytállunk, vagy teljes lélekkel elveszünk. Készen állunk a helytállásra, és készen állunk az áldozatra. Nem fatalizmusunkkal győzzük le az ellenséget, hanem felelősségtudásunkkal. Nincs más választásunk: a sors ezt jelölte ki számunkra."

Az ország védelmére a britekkel együttműködve került volna sor. Példa erre a második világháborúban a brit haderőben, az észak-afrikai és az európai hadszíntereken harcoló 30 ezer palesztinai zsidó fiatal. Az önálló önvédelem terve arra az esetre készült, ha a britek magára hagynák az országot.

— ◆ —

A Magyar Köztársaság Nagykövetsége

Tel Aviv, Pinkas utca 18

(A Kikár Hámediná közelében)

e-mail: huembtlv@bezeqint.net

Internet-honlap:

<http://www.mfa.gov.hu/kulkepvisolet/IL/HU>

Titkárság: 03-545 6666

— ◆ —

A második veszély: délről

Az észak-afrikai, Erwin Rommel-vezette német-olasz Afrika-hadtest ("Afrika Korps") 1942 tavaszán mélyen behatolt Egyiptomba és közeledett a Szuezi csatorna felé. A palesztinai zsidó közösség növekvő aggodalommal olvasta a napi híreket, hallgatta a Jeruzsálemből sugárzó "Kol Jerusálajim" (Jeruzsálem hangja) és a BBC tárgyilagos beszámolóit a harcok folyásáról. A Jisuvban kialakuló hangulatot tovább rontották az orosz hadszíntérről érkező jelentések, amelyek 1942 tavaszán szinte kizárólag a szovjet hadsereg visszavonulásáról és a Wehrmacht térnyeréséről szóltak. (Emlékeztetőül: a

sztálingrádi csata, amelynek kimenetele a náci német hadsereg számára a "vég kezdete" lett, csak 1943 februárjában dőlt el.)

Ekkortájt érkeztek az első beszámolók Palesztinába a megszállt Lengyelországban és Ukrajnában élő zsidó lakosság szisztematikus és tömeges irtásáról is.

Úgy tűnt, hogy nincs erő, amely Hitlert megállítsa. És, ha nem volt elég a katonai helyzet kétségbeejtő alakulása, a Palesztinában élő arab többség egyre súlyosabb biztonsági kockázattá vált mind a brit hatóságok, mind a zsidó lakosok számára.

Az arabok ugyanis szabadítóként várták a német csapatokat és Adolf Hitlert az egész arab Kelet *Abu Alinak* nevezte. Az arab kávéházak slágerének a szövege magyarra fordítva így hangzott: *"Nincs többé Monsieur, nincs többé Mister / Az égben Allah, a Földön Hitler"*.

Az olasz rádió arab adása, amelyet a Közel-Kelet legtöbb országában jól lehetett fogni, biztosította hallgatóságát: El-Almaníjja (Németország) Főhrere igaz szunnita muzulmán, aki napjában ötször borul le Mekka felé...

Mordecháj Náor izraeli történész "A nyolcadik hadoszlop" című könyvében, amely ezzel a korszakkal foglalkozik, leírja, hogy a negyvenes évek elején családjával Gán Jávne faluban élt.

"Nálunk és a környező zsidó településeken megjelentek a szomszédos arab községek lakói és mindenki számára jól érthetően felosztották maguk között a zsidók házait, jószágait, lányait, asszonyait".

Ebben a válságos időszakban az országot kormányzó britek csakis a Jisuvra, a zsidó közösségre számíthattak természetes szövetségesként. Az együttműködés a brit hatóságokkal sem korábban, sem később nem volt annyira teljes, mint 1942 tavaszán-nyarán.

A Hágáná ("Védelem") nevű félhivatalos zsidó önvédelmi szervezet elitcsapata, a Pálmách (a Plugot máchác rövidítése, jelentése "rohamcsapatok") 1941-ben alakult meg brit beleegyezéssel. A veszély növekedésével németül anyanyelvi szinten beszélő, szőke, kékszemű fiatalokat készítettek fel a bevonuló német csapatok elleni gerillaharcra és szabotázs-cselekmények végrehajtásra.

A válság mélypontján, 1942 április végén a Pálmách teljes legénységét mozgósították és az ország déli régiójába, főképp a Negevbe vezényelték. Am hamarosan kiderült, hogy nincs elegendő fegyverük: a britek által ígért muníció nem érkezett meg a kijelölt helyekre. Állítólag azért nem, mert a britek a visszavonuló sereg zsidó katonáit fegyverestől a Pálmách rendelkezésére bocsátották volna.

FOLYTATÁSA KÖVETKEZIK

Izraeli olvasóimat ismét arra kérem, hogy aki még nem tette, írja meg mobiltelefon-számát, hogy így is fenntarthassuk egymással a kapcsolatot.

Új olvasóimat megkérem: szakítsanak rá időt és írják meg, melyik országban, melyik városban élnek. Sokaknak ugyanis barátaik, ismerőseik küldték el az e-mail címét.

Internetes lapomat egyedül szerkesztem és tördelem: esetleges hibáimat nézzék el. Aki hajlandó írásaival, cikkeivel színesíteni az Izraeli Hírlevelet, kérem, tegye!

A Hírlevelet minden, Izrael sorsa iránt érdeklődő ember számára szerkesztem.

Több olvasómnak elküldtem "Alapvető héber nyelvtanfolyamom" eddig elkészült első részét. Bárkinek szívesen megküldöm e-mailben.

Halmos László

Eilat és Akaba: ikervárosok a Vörös tenger partján

Akaba, teljes nevén, arab névelővel: El-Akaba magyarul azt jelenti: „A lejárát”. A sivatagból a tengerhez.

A város a Jordániai Hasimita Királyság egyetlen tengeri kikötője. A Vörös tenger északkelet felé kinyúló, a Szináj félsziget keleti partjait határoló öble északi végén fekszik, a mi Ejlát kikötővárosunk közvetlen szomszédságában.

AKABA EILAT FELŐL

Az akabai kikötő – akárcsak az ejláti – nem természetes: mesterségesen kellett kialakítani, mélyíteni. A partmenti korallzátonyok különleges élményt nyújtanak a búvároknak és a sétáthatók utasainak – és veszélyt a hajóknak, itt is, ott is.

Sivatagi-trópusi éghajlata van és, ami a tájat nem igazán jellemzi – kitűnő édesvízű forrásai. A tengerparton sok pálmafát ültettek el.

Múltja a keleti civilizáció évezredeibe vész, de ebből mára kevés maradt. Egy „fiatal”, a 14. századból származó, romos kastély látható a régi móló közelében és egy nemrégiben kiásott apró, őskeresztény templom.

Husszein király modern kikötővé építtette ki, miután óriási beruházással elsőrangú országúttal és vasúttal kötötte össze az ország fővárosával és sűrűn lakott központi részeivel. (Míg nálunk, Izraelben a hatvanas évek óta csak beszéd folyik a Tel Avivot és Beér-Sevát Ejláttal összekötő vasútról...)

Akaba, akárcsak Ejlát északi részén kis repülőtér található. A kettő oly közel fekszik egymáshoz, hogy a régi, ellenséges korszakban nem is egyszer előfordult, hogy a pilóták egyik helyett csaknem a másikkra szálltak le. Tévedésüket az utolsó pillanatban korrigálták, mélyrepülésben.)

Míg Ejlátot csak 1949-ben alapították, Akaba kikötője már az I. világháborúban stratégiailag fontos volt a törököknek, később a briteknek. A világcsodának tartott Petra, a nabateusok rózsaszínű sziklákba faragott városa, Akaba közelében található.

Amiről a Biblia regél: Ejlát, Ecjon Geber, Aelana...

• "Az Örökkévaló, a te Istened megáldotta kezed munkáját, örködött fölötted, amikor átvonultál ezen a nagy pusztaságon. Negyven éve már, hogy az Úr, a te Istened veled van és nem szenvedtél hiányt semmiben." Aztán tovább vonultunk, elhagyva rokonainkat, Ézsau fiait, akik Szeirben laknak, az Arabába vivő út mentén, (amely) Ejlát és Ecjon-Geber felől vezet, tehát egy kanyarral Moáb pusztája felé vettünk irányt. "

Mózes 5. könyve (Dvárim – Deuteronomium) 2:7 – 8

• "Ezután Salamon elment Ecjon-Geberbe és Ejlátba, a tenger partjára, Edom földjén. Híram ekkor szolgálai által hajókat és tapasztalt tengerészeket küldött neki. Ezek Salamon szolgálival együtt elmentek Ofirba. Négyszázötven talentum aranyat hoztak onnan, és elvitték Salamon királynak.

Amikor Sába királynője meghallotta Salamon hírnevét, találós kérdésekkel próbára akarta tenni. Eljött hát hozzá Jeruzsálembé hatalmas

kísérettel: tevékkel, amelyek fűszereket, töméntelen aranyat és azonkívül drágakövet hoztak. Meglátogatta Salamont, és megtárgyalt vele mindent, ami csak érdekelte. Salamon meg is felelt minden kérdésére. Nem volt olyan dolog, amiben Salamon tájékozatlan lett volna, és amire ne tudott volna választ adni. "

Krónikák 2. könyve, 8:17 – 18; 9:1–2

Az első idézet a negyvenéves pusztai vándorlás végéről, Mózes búcsúbeszédéből származik. A második évszázadokkal későbből, Salamon királyságának a korából. Mindkét bibliai hely egyszerre emlékezik meg Ejlátról és Ecjon Geberről. (*Fantáziamozgató: van, aki a bibliai Ofir helységnevéből a Peru nevet hallja ki. Salamon hajósai Afrika és Amerika déli csücskét megkerülve kapcsolatba léphettek a korabeli inka civilizációval?*)

A két helység két, egymás mellett épült kikötőváros volt. A Szentírás tanúsága szerint mindkettő nagyon régóta ismert. Mindkettőt héber néven említi. Ejlát nevében az „ájálá”, a sivatagi gazellát jelölő szóra ismerhetünk, míg az Ecjon név az „éc” szóból ered, ami fát jelent. Talán az errefelé régebben is megéltó pálmafákra utal.

A bibliai Ejlát minden valószínűség szerint mai utódja helyén feküdt, míg Ecjon Geber ott lehetett, ahol a mai Akaba.

Egy még későbbi korban a rómaiak Aelana néven megerősített katonai őrállást tartottak fenn nagyjából a mai Akaba helyén. A negyedik században már Aila néven ismert keresztény városnak püspöke is volt.

Egy amerikai régész nemrégiben egy 2,5 × 1,5 méteres templomot ásott ki. Ez a Földön az eddig ismert első keresztény templom, amelyet e célra is emeltek. Kőalapra, de vályogtéglából épült, akárcsak Akaba mai óvárosának a házai.

— ♦ —